

Corrupció del sistema capitalista, corrupteles dels seus còmplices

La corrupció mai ha deixat d'estar present en la vida política i sindical espanyola; una altra cosa és parlar del seu tradicional i discret protagonisme en mitjans i tribunals: cal retrocedir bastants anys per a trobar casos sonats de corrupteles, grans estafes i escàndols polítics o empresarials: Sofico, Matesa, Rumasa, Roldán, Fórum Filatélico, etc.

A pesar que els a dalt citats van suposar en el seu moment llargs processos, mai fins ara ens havíem trobat amb punts i tan importants casos de corrupció, de manera simultània i ininterrompuda. Començant per la família real i acabant pels sindicats majoritaris, no hi ha institució ni territori que es lliure d'aquesta xacra que està dilapidant el poc crèdit que els quedava a les castes dirigents.

Que la majoria d'aquests corruptes vagen a eixir absolts (o fins i tot que no arriben ni a asseure's en la banqueta) no significa que no siguin culpables; simplement respon a les clàssiques parcialitat i injustícia de la Justícia de l'Estat. Per al poble, sobre els protagonistes dels casos Urdangarín, Bárcenas, ERO, Gürtel, Bankia, Palau, CAM o les preferents, els jutges poden dir el que vulguen (o el que els manen) però tots aquests perillosos elements ja són més que presumptes culpables del latrocini del que estan acusats.

I encara que els casos de corrupció política afecten pràcticament a tots els partits (o almenys a tots els partits que han arribat als governs locals, autonòmics i estatal) des de fa diversos anys, sense

que eixos escàndols hagen pogut ser totalment ocultats pels jutges i mitjans de comunicació afins, els exemples de corrupció sindical no és que no hagen existit, sinó que fins ara no havien sigut airejats mediàticament.

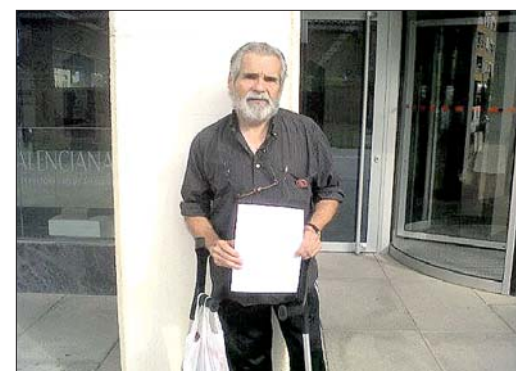
Que cadenes de ràdio, televisió i premsa no hagen volgut saber res d'antics casos de corrupteles d'alguns sindicats, principalment CC.OO. i UGT, es deu al consens que des dels Pactes de la Moncloa s'ha mantingut sobre el gran paper de mediació i control social que aquests dos grans aparells burocràtics han jugat en aquests durs anys de reconversió industrial, reformes laborals, retallades, privatitzacions i moderació salarial. És a dir, que mentre amb els partits cada comunicador acosta la brasa a la seua sardina, respecte als sindicats tot eixe món considera que el sindicalisme institucional beneficia a l'única sardina en joc, la del sistema capitalista.

De poc han servit –almenys fins al dels ERO d'Andalusia– les denúncies dels sindicats i seccions de la CGT, que durant anys han vingut acusant a les direccions d'UGT i CC.OO. de rebre grans summes de diners i un tracte preferent (alliberats, mitjans, locals, etc. molt per damunt de l'estipulat en les lleis) a canvi d'acceptar acomiadaments, expedients i retallades en banca, automoció, telemarketing, correus, administració pública... Res d'açò transcendia a l'opinió pública, que seguia percebent a aquests dos sindicats com els agents socials sobre els quals descansava el minvant Estat de benestar i fins a aquesta mateixa democràcia de baixa intensitat.

Per descomptat que el sindicalisme en general ix molt tocat amb aquests vergonyosos casos de corrupció i finançament il·legal dels sindicats, i la patronal al costat de la premsa més groga aprofiten el tema per a desprestigiar a les organitzacions obreres, carregant les tintes sobre el seu suposat descrèdit i anacronisme cada vegada que es convoca una vaga o un representant sindical s'atreveix a rebutjar alguna barrabassada del capitalisme salvatge.

En tot cas, i encara que a la gent de CGT ens dolga que se'ns fique injustament en el mateix sac que al sindicalisme que entra en tan pestilent mercadeig, no podem deixar de reconèixer que és positiu que els casos de corrupció sindical isquen a la llum i els treballadors deixen de percebre el missatge que UGT i CC.OO. són l'únic sindicalisme possible, i fins als salvadors dels pocs drets que ens van quedant.

Front al cercol de silenci al que sotmeten els mitjans a l'anarcosindicalisme i davant la indiferència o el menyspreu de molts treballadors, que es deixen formar (més que informar) per la caverna radiofònica i l'anomenat TDT Party, el paper de la militància de la CGT ha de ser el de treballar honradament pels nostres drets i idees, informar amb claredat de totes les negociacions, consultar sempre a les plantilles dels nostres centre de treball i demostrar que hi ha un altre tipus de sindicalisme, que no es ven ni corromp, que lluita i crea consciència social. Si veuen que som honests i transparents en la nostra acció sindical començaran a prendre'ns com un model alternatiu i creïble de participació i reivindicació.

ENTREVISTA
amb Juan Guilló, desnonat per l'IVSA
pàg. 7 i 8

EDITORIAL
Una gegantesca estafa
pàg. 2

ANÀLISI
Criminalització de la lluita pel futur
pàg. 3

CGT ES MOBILITZA
Sodexo, Acciona, Sector ferroviari, Unísono...
pàg. 4 i 6

I MÉS
CGT al carrer en imatges
pàg. 5
Agenda, breus, formació
pàg. 6 i 7

Secretariat
Permanent del
Comité Confederal

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta).
Tels.: 96 383 44 40
96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec.general@cgtpv.org

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FL de València.
Avgda. del Cid 154
Tel. 96 383 44 40
Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
fed.local@cgvalencia.org

- SP de la FL de València, tel. 96 383 44 40
- Sindicat de Metall, Energia i Minería, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Comerç i Hosteleria, tel. 96 313 41 39

Serveis Afiliats:

Biblioteca Llibertària "Ferrer i Guàrdia", Àrea de la Dona, Serveis Socials, Gabinet de Salut Laboral i Ambiental, Servei Sindical de Normalització Lingüística.

SU del Camp de Morvedre i l'Alt Palància.

C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
cgtpportsag@gmail.com

FL de Benidorm.

C/ de la Gaviota, 4
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03501 -Benidorm (Alacant)
Apt. Correus 125 (CP: 03501)
cgtbenidorm@cgtpv.org
cgtbenidorm@gmail.com

FL d'Alacant.

C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
alacant@cgt.es

FL d'Alcoi.

C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 554 71 46
Fax 96 554 71 46
03800-Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

FL La Safor-Gandia.

C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@gmail.com

FL de Puçol.

C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta)
cgtputzol@gmail.com

FIC de Castelló.

C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
cgtkastello15@gmail.com

Fundació Ferrer i Guàrdia.

Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València (València-L'Horta)

Foto: Rafa Marco

editorial

UNA GEGANTESTA ESTAFA

El segle XXI se'ns va obrir amb un canvi inesperat d'època. Assistim al col·lapse del sistema. Aquesta fallida, lluny d'afectar-los, és utilitzada per a tirar per la broda cent anys de conquestes socials, deixant al seu pas, com a conseqüència, un nou model de societat empobrida. Així que podem dir que el capitalisme ha creat la seua pròpia revolució i a aquesta revolució l'ha denominada "crisi" calant aquesta paraula en la intel·ligència col·lectiva i, convertint aquest fet, en una immensa estafa de dimensions incalculables, que sens dubte la història arrellegarà.

Aquest esclat del capital arrasa portant a milions de persones a l'atur, enfonsa sectors sencers de producció, fa fallida milers d'empreses i a més genera en els governs un endeutament a límits insostenibles, un deute nociu i il·legítim que mai es podrà pagar.

Però com és possible que en tan poc de temps s'haja destruït allò gradualment construït en anys de lluita? Per a poder comprendre un poc més sense frivolitzar, hauríem de prendre en consideració els anys posteriors que es van succeir com a conseqüència de la II^a Guerra Mundial. El consens que es va produir entre governs i societat va donar com resultat dècades de pau social a canvi d'atendre les consideracions socials que es demandaven. I la veritat és que durant eixe període, i més en uns països que en uns altres, es van aconseguir una sèrie de millores que va portar al conegut Estat de Benestar.

Però allò social no és del grat del capital i, en el seu afany incontrolable de sumar guanys, van veure que les polítiques econòmiques liberals era necessari aplicar-les per a sentir-se compensats. I així, en la dècada dels 80 conserva-

dors com Reagan a EUA i Thatcher a Gran Bretanya donen pas a una sèrie de mesures d'inspiració neoliberal, obrint una nova etapa.

Aquestes polítiques es van dur a terme a Europa amb intensitat, sobretot per la imperiosa necessitat de col·locar l'euro. Per a açò els governs van permetre el desenvolupament d'activitats especulatives en benefici dels bancs i grans empreses, en lloc de crear una economia productiva. S'imposa el discurs neoliberal com a pensament únic, caracteritzat per la polarització de les rendes, la precarització del treball i la falta de consideració per les necessitats humanes.

Com els seus arguments no es sostenen eviten el debat i imposen la falsa teoria de "no hi ha alternativa". Perquè no podien demostrar que fóra el millor model econòmic, sobretot quan la pràctica indicava que eixe no era el camí. Conseqüència directa d'eixes polítiques és la baixa qualitat de vida de la classe treballadora. I molt important: s'estableix una estratègia cultural basada en l'individualisme com a valor i la fragmentació social.

Així naix una nova etapa del sistema en els països més desenvolupats, que deixa una bretxa en la població repartida en dos blocs: l'un format per enormes riqueses d'una minoria de persones escandalosament milionàries i beneficiàries del creixement econòmic i d'altra banda, el format per la gran majoria, la força laboral que viu de forma precària, o siga, milions de persones que no aconsegueixen per a viure.

La fragilitat del neoliberalisme es va enfonsar amb la vulnerabilitat amb què cau un castell de naips. I els qui es van beneficiar van saber el que vindria. Els governs corruptes, submissos, venuts i

rendits al capital, com a font de finançament, sabien que eixe model cauria i són responsables. Els mateixos que van utilitzar ardits dialèctics per aconseguir els seus propòsits a través de les urnes i a aquest fet l'han cridat democràcia, també en són culpables. Els mateixos que redacten una legislació permissiva, que no contempla les irresponsabilitats i incompliments que ells cometien.

Hem vist que aquests irracionals desajustaments socials no s'han produït de forma natural. Hi ha culpables, amb noms i cognoms que han de pagar per açò i no val parlar d'ens, perquè aquests no tenen rostre.

Aquesta gegantesca estafa ha desencadenat massa ràbia i indignació. El conflicte social és permanent per les diferents vagues que es produeixen en els diferents sectors, com les constants manifestacions repartides en les diferents mareas per tot el país. La ciutadania està convençuda que aquesta estafa solament es resol amb un canvi social que haurà de partir d'ací, amb organització, perfilant criteris i marcant objectius

En la CGT estem preparades i preparats per a açò. Comptem amb una societat indignada, formada, disposada a frenar aquesta barbàrie i tenim alternatives que a l'octubre desenvoluparem en el Congrés de La Corunya. S'albira un afany molt gran perquè la CGT es compromet en una acció social i ens hem de congratular per eixa promesa aposta. Avui es respiren desitjos d'un canvi social i treballant les necessitats es cobreixen, els desitjos es compleixen i els somnis també.

PURIFICACIÓN EISMAN
Secretària Comunicació CGT-PV

ACCIÓ DIRECTA

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres en directe, de 16 a 18 h. (els programes es penguen en web)
ESCOLTA'L I PARTICIPA!! a RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org

Sudamérica mía

JOSEFINA JUSTE

Licenciada en Historia, Universidad de Buenos Aires

"Vibran en mí milenios indios y centurias de español..." así comienza la voz de Mercedes Sosa a cantarle a Sudamérica, no a esa Iberoamérica que Telefónica, Endesa y la monarquía española se empeñan en considerar una extensión de sus haciendas. Continúa Mercedes (grande por la Negra!!) con el ayer y el hoy al recordar que "es mi nación abierta en cruz, doliente América de Sur" a pesar de los 500 años de luchas, expolios y múltiples vergüenzas, pasando por las independencias inconclusas que, la mayoría de las veces, se encargaron de desoir las voces de "esa gente chica como usted y yo" (continúa la Negra), que acompañó a Artigas, a Bolívar, a San Martín y a tantos más, traicionando los deseos de una patria única que, en la actualidad, hubiese podido jaquear la división tan necesaria a sus intereses que fomentan tanto las españolas Telefónica y Endesa, como la minera canadiense Barrick Gold, o la yanqui Monsanto, o las compañías suizas y británicas dedicadas a la producción de cobre (teniendo en cuen-

tas que sus países ni siquiera son productores) todas ellas cómplices del latrocinio organizado que se está llevando a cabo en los países de América del Sur.

Mientras tanto, los países de la región ya han conseguido comenzar a responder, haciéndolo de la única forma que el capitalismo parece entender cuando se trata de límites a sus intereses, con respuestas políticas manifestadas desde dos lugares: 1) organizándose política e institucionalmente en el ALBA (Alianza Bolivariana para los Pueblos), en UNSAR (Unión de Naciones Suramericanas) y MERCOSUR (Mercado Común del Sur, bloque subregional integrado por Argentina, Brasil, Paraguay -en proceso de reincorporación Uruguay y Venezuela, teniendo como países asociados a Chile, Colombia, Perú, Ecuador, Guyana y Surinam) lo que ha supuesto discusiones, aunar intereses, volver a definir las independencias tan duramente conseguidas y siempre, siempre, continuar la lucha por la unidad, frente a la dominación impuesta que continúa; y 2) después de décadas de dictaduras, los países de la región han ido dándose gobiernos democráticos surgidos de la movilización y el esfuerzo popular. Chávez (lamentablemente ya muerto), Maduro, Correa, Mújica, Fernández, Morales y

Rouseff, justifican su presencia con acciones que miran a sus pueblos (con mayor o menor éxito), mientras Piñera, Ollanta Humala y Santos, a pesar de ser presidentes democráticamente elegidos, no logran sacudirse el pasado heredado. Así es como América del Sur hoy puede decir que es la usina generadora de ideas, de prácticas y estrategias superadoras, difícilmente imaginable en otros espacios, llámense Europa o USA con lo cual, como decía Rodolfo Walsh, "la historia ha dejado de ser una propiedad privada".

CRIMINALIZACIÓN DE LA LUCHA POR EL FUTURO

Cambiar las prioridades

// Es probable que visto de modo pragmático sea más fácil para el poder, encarcelar a los más humildes y desvalidos para abonar el terreno de la vigencia de una supuesta seguridad en el contexto de un sistema que margina y excluye//

SILVIO MARIO PEDUTO
Profesor de Geografía

La niñez pampeana

(Santa Rosa) El viernes 30 de agosto se conmemoró el Día de la Policía de La Pampa. En declaraciones posteriores al acto, el gobernador Oscar Jorge volvió a propiciar la baja en la edad de imputabilidad de los menores. Obviamente; controvertida, esta mirada sobre una realidad cual es la inseguridad, tiene que ver con lo jurídico pero también y principalmente, con lo político. El mandatario provincial aludió a un credo muy arraigado en algunos sectores de la población que suponen que reformando la legislación en esa dirección y llevándola a la práctica, se solucionaría el tema en cuestión. Del mismo modo reiteró lo dicho hace aproximadamente un año cuando manifestó que los recursos para la policía serían ilimitados. Textualmente, precisó: "Para la policía no hay límite de inversión; los jefes policiales son los que nos van indicando las inversiones de acuerdo a las necesidades de cada lugar." (La Arena, 31/8/2013, p. 10).

Ante lo dicho vale expresar algunos aspectos que quizá no hayan sido tenidos en cuenta. En primer lugar señalar que para la legislación vigente un adolescente de 16 o menos años, es un niño y que buena parte de esa niñez en nuestra provincia, lamentablemente, se halla "a la intemperie." No vislumbran un futuro cierto o deseable dentro de su proyecto de vida por múltiples y complejos motivos que hacen a lo social y que no se resuelve con "mano

dura" como desean ciertos sectores devotos del prepo estatal de otros tiempos. El contador Jorge, quien en un acto de modestia se reconoció como no "especialista" en la materia, debiera considerar como más prioritaria la atención de la niñez y de la adolescencia en la provincia, incrementando las partidas presupuestarias pertinentes para encaminar el presente y el futuro de los más desprotegidos, desvalidos y discriminados por una sociedad de consumo que no soporta al diferente y lo estigmatiza. Resulta conmovedor el pedido de ayuda que estos chicos manifiestan y que sin dudas constituyen una interpelación a la sociedad toda. Más allá de los testimonios recogidos en este sentido, vale leer la página 10 de La Arena del 22 de abril de este año que desmenuza lo que aquí sostenemos.

Hacia una democracia social

¿Vale, acaso, expresar que esta compleja cuestión se resuelve desde la política y no desde la justicia punitiva? Esto supone la toma de decisiones y la voluntad manifiesta por cambiar un estado de cosas injusto que, hoy por hoy, discrimina y margina a gran cantidad de niños y adolescentes que ven pasar sus días sin motivación, envueltos en el fastidio y el tedio, dedicándose en llenar sus horas con alguna actividad, sea la que fuera. Aún las ilegales que por lo general les es inducida o sugerida por adultos. La Pampa carece de Políticas de Estado que pongan en el centro de la escena a los niños, niñas y adolescentes, quienes, como sabemos, son sujetos de derechos.

Es doloroso pero es así; en los barrios periféricos hay carencias de todo tipo que hacen al buen vivir de las familias de los sectores humildes de nuestra sociedad. Así, a la baja calidad educativa se suman la deserción, el desgranamiento, el abandono escolar, junto a la escasez o a la inexistencia de ámbitos institucionales de orientación familiar, de lugares donde poder hacer actividades recreativas o deportivas, el tan necesario apoyo escolar, etc.

Por último remarcar que en la concepción político-filosófica del peronismo existen mandatos históricos expresos, que definen Políticas de Estado, tales como que "nadie se realiza en una comunidad que no se realiza." Aunque resulte obvio, hay que señalarlo, esos niños humildes y marginados por una sociedad adicta a la discriminación sin más, también son parte de nosotros, lo que nos obliga; no sólo a interesarnos por sus existencias, sino por ver de qué manera colaboramos para que tengan una vida mejor. Pero, claro, lo diferente molesta y los prejuicios descalificadores también colaboran en ello. Finalmente señalar que para el Justicialismo "los únicos privilegiados son los niños" este aspecto crucial que debiera guiar los pensamientos, los dichos y las acciones de los gobiernos, no se está cumpliendo. En caso de que se persistiera en la intención de promover la baja de edad para inculpar a los menores de 16 años todo se agravaría. Situación que acarrearía consecuencias que ya son conocidas; sobre todo, en lo que hace al maltrato, al abuso de

autoridad y a las vejaciones varias, por parte de la policía, como cada tanto se hace público.

Es probable que visto de modo pragmático sea más fácil para el poder, encarcelar a los más humildes y desvalidos para abonar el terreno de la vigencia de una supuesta seguridad en el contexto de un sistema que margina y excluye. Pero el camino tiene que ser otro, la puesta en común acerca de la instrumentación de Políticas de Estado que tengan que ver, en serio, con los postulados que Perón y Eva Perón no sólo enunciaron sino que llevaron adelante, centrando su acción sobre la niñez, la adolescencia, los ancianos, los trabajadores y las mujeres; sobre todo, de los más desposeídos y olvidados. Los Derechos Socia-

les, alcanzaron en aquellos años, rango constitucional con las reformas que en la Ley de Leyes, se introdujeron en el año 1949 y esto ocurrió porque "El Estado debe estar al servicio del Hombre y no el Hombre al servicio del Estado de lo que se deduce que el Estado debe promover el bienestar común", como manifestara el ex presidente Perón, con el fin de convertir la democracia política en democracia social aspecto sobre el que habría de extenderse en su obra póstuma "El Modelo Argentino para el Proyecto Nacional" cuando en la segunda parte, analiza La Vida Política. Vale releer esas páginas y percibir la vigencia que, para los argentinos, tiene este mensaje precursor

Les contractes de Ford Acciona i Sodexo, en peu de guerra contra la precarització

El Polígon Industrial Juan Carlos I, creat entorn de l'automobilística Ford després del procés de subcontractació dels 90, està en peu de guerra. A la vaga indefinida convocada pel Comitè d'empresa de la contracta de menjadors de Ford, Sodexo, s'afegeix la plantilla de la multinacional de neteja i logística que dona servei a la factoria, Acciona Facility Services. I és que, mentre l'empresa matriu del complex industrial anuncia 1.300 contractacions, el què s'està vivint en realitat és una agressiva precarització de les condicions laborals dels treballadors. Amb

una pregunta incòmoda que assenyalava directament al silenci mediàtic "Com es ven que d'una banda es crea ocupació precària i per una altra es destrueix ocupació estable", les i els empleats d'Acciona s'estan concentrant tots els divendres indefinidament des del passat 27 de setembre, com la primera de les mesures de pressió per aconseguir que l'empresa complisca amb els acords pactats que ara es nega a signar.

La CGT, amb representació tant en les contractes en lluita com en la Ford, està impulsant la coordinació de totes les lluites i

protestes. Així, la solidaritat entre les plantilles de Ford, Sodexo, Acciona i altres subcontractes que proveeixen al gegant Ford, s'està reflectint en les mobilitzacions promogudes.

I és que, en el cas de Sodexo ja s'han viscut un tancament de set dies en un dels menjadors de Ford (l'automobilística pretén escometre un ERO per acomiadar a més del 60% de la plantilla, integrada majoritàriament per treballadors de més de 55 anys amb una antiguitat de més de 35 anys), la vaga indefinida començada el 30

de setembre i una exitosa manifestació pels carrers de València. Tal i com denuncia Jesús Chacón, delegat de CGT-Sodexo "l'empresa vol acomiadar malgrat els seus beneficis". Exactament el mateix que en Acciona FS, on "any rere any es perd poder adquisitiu i destrueixen llocs de treball".

La política que estan duent a terme les multinacionals a nivell global respón a la tàctica d'empobrir la classe treballadora. I la CGT treballa per a aturar aquesta barbàrie i conscienciar del vertader potencial de la lluita organitzada.

DESMANTELLAMENT DEL TRANSPORT PÚBLIC

Accidents i privatitzacions

JUAN RAMÓN FERRANDIS
Transports CGT-València

Dos mesos després de la tragèdia de Santiago, cal observar de manera objectiva aquest terrible accident. El bombardeig mediàtic que va embolicar el món sencer, paradoxalment, va fer retrocedir al Ministeri de Foment en les seues intencions privatitzadores a sol dos dies de consumir-les.

El linxament en primera instància al maquinista, sobretot, per part d'ADIF i RENFE, va desembocar en un clam de justícia sobre el convenciment de la ciutadania que el maquinista no era l'únic culpable.

Al contrari, també paradoxalment, que l'accident del metre de València del 3 de juliol de 2006, i on la jutgessa acaba de denegar la petició de la fiscalia per a reobrir el cas, sustentada la negativa en l'informe que va realitzar la mateixa persona que ara es podria veure implicada en les possibles imputacions, en cas que el jutge, que instrueix el cas de Santiago, decidisca imputar finalment a les cúpules directives de seguretat d'ADIF o RENFE.

L'immens dolor de les víctimes i dels seus familiars i amics és compartit per tota la societat en tots dos casos, i no pot deixar-nos indiferents de cap manera, és la nostra obligació exigir responsabilitats a tots els nivells.

Ahir, com avui, podem extraure unes conclusions definitives i demolidores, una balisa d'uns centenars d'euros, haguera evitat les catàstrofes. Aquest fet, a més, es transforma en summament greu després dels 93.000 milions d'euros que l'estat s'ha gastat en infraestructures d'Alta Velocitat.

La línia d'Orense a Santiago es va inaugurar al novembre de 2011, evidentment sota els paràmetres

del Reglament General de Circulació Ferroviària, amb les garanties de seguretat que açò implica, igual que el comboi que va descarrilar, que també circulava dins d'aquests marges, però, sembla evident que no va ser suficient, que el nyap en els últims quilòmetres posava una trampa mortal amb espoleta de distracció.

Les paraules del President de Renfe obstinant-se a afirmar que solament hi ha un culpable i que la seguretat estava coberta, no poden causar més que estupor i una indignació que ha de rebel·larnos per a exigir una recerca exhaustiva que depure responsabilitats en tots els estaments.

La privatització del ferrocarril és un fet, que solament ha pogut paralitzar el duel a les víctimes, el Consell de Ministres del passat divendres 26 de juliol no es va atrevir a fer el pas, també CGT va desconvocar les vagues que va anunciar per al dia 31 contra eixa mateixa privatització per respecte a les víctimes.

El passat 26 de setembre el president de RENFE es va reunir amb el Comitè General d'empresa per a comunicar el que ja havíem avançat, que al dia següent seria divendres negre, el que aprovaria la segregació i privatització de les empreses públiques RENFE i ADIF. Del president i la Ministra, sincerament, no esperàvem més que les mateixes justificacions que va realitzar després de l'accident, però on van dir "fatalitat", diran "privatització" i on van dir "irremeiable", diran... "el mateix"... mentre, una incògnita, els sindicats majoritaris en Renfe i Adif, seguiran mirant cap a un altre costat?.

Les intencions del govern són: Dividir Adif en dues empreses diferents, una econòmicament rendible i una altra deficitària que passaria estratègicament a assumir el

deute i llastrar l'explotació en benefici d'ells que puguen adquirir les empreses ferroviàries que nasquen de la divisió de RENFE a un preu d' "amic". Dividir RENFE en quatre empreses, en principi, susceptibles de ser venudes tant de manera parcial, com a total.

Les noves empreses podrien acabar tant en mans privades, com en forma d'actius alemanys, en el cas del negoci de mercaderies, o en mans de la SNCF francesa en cas del negoci de viatgers.

Sembla obvi, per tant, que la venda dels operadors ferroviaris públics no farà augmentar les partides pressupostàries destinades a seguretat dels nous operadors, guiats, sens dubte, per comptes de resultats economicistes i als quals els importaren ben poc les condicions laborals, la seguretat,

les usuàries o el model de ferrocarril social que defensa CGT.

Els 10.000 quilòmetres de línies AVE, als quals vol arribar el govern en els pròxims anys, demostrin com és l'aposta de comunicació ferroviària a la qual anem encaminats, un tren elitista i depredador que beneficie a uns pocs, mentre el gruix de la ciutadania suporta l'esgarriosa inversió pública i hipoteca solament en el seu manteniment el 0,4 del PIB dels pròxims 30 anys.

Des de CGT hem iniciat una contundent campanya per a lluitar contra aquesta nova agressió al servei públic, i que constarà d'aturs i vagues a nivell del sector ferroviari, així com de repartiment d'octavetes i tancaments en les estacions que estan patint un atac més directe, al costat de viatges reivindicatius que mostren l'estra-

tègia del Ministeri de Foment.

Les línies que han patit retallades de servei o les tindran en breu són la de Xàtiva a Alcoi, València a Conca en el servei regional i la de València a Terol. Per açò el nostre primer viatge reivindicatiu serà a Alcoi el dia 14 d'octubre, amb concentració i repartiment d'octavetes en l'estació i possible "tancament" en l'andana de l'estació, denunciant així, també, que el vestíbul està tancat als viatgers. Li seguiran el 24 i el 30 les línies de Conca i Teruel, amb concentracions a Utiel, Requena i Camporrobles, així com Sagunt i Sogorb. El dia 31 d'octubre, s'ha plantejat una vaga de 24 hores i aturs parcials (veure en www.cgtpv.org).

Juan Ramón Ferrandis Bresó és Secretari General del Sindicat de Transports de CGT a València, Maquinista i ex-vocal de la Comissió de Seguretat en la Circulació Aquest de Renfe

webs al País Valencià

CGT Alacant
<http://cgt-alicante.es>

CGT Castelló
<http://cgtkas.blogspot.com.es/>

CGT València
<http://www.cgtvalencia.org>

CGT País Valencià
<http://www.cgtpv.org>

MOBILITZACIONS PAÍS VALENCIÀ

D'esquerra a dreta: 1. Concentració celebrada a Alacant el dia 1 d'agost en demanda de la dimissió de Mariano Rajoy. Va ser una acció simultània arran tot el territori espanyol - 2. Concentració de la PAH a València que va tindre joc el 6 de setembre per a denunciar la línia d'hipoteques fem del Grup Santander - 3. Concert reivindicatiu contra les retallades en el món de la música. Diverses orquestres actuaren coordinadament com a mostra de rebuig al desmantellament de la cultura per a tots i totes. 4. Acampada en la plaça de la Paciència Infinita (plaça de l'Ajuntament d'Alfafa) i vaga de fam en solidaritat amb la Cooperativa social del Park Alkosa, que ha sigut reemplaçada per decret per una empresa privada per a la neteja del barri d'Orba. - 5. Tancament del Comitè d'empresa i de la plantilla de Sodexo en un menjador de Ford. Contra l'ERO, els i les treballadores continuen en vaga indefinida. - 6. A Castelló, València i Alacant es va viure la solidaritat amb la vaga d'ensenyament convocada a les Illes Balears - 7. A Alacant, acte d'apertura del curs acadèmic universitari: xiulades, pancarta, banderes per a defensar la universitat pública - 8. La CGT el dia del juí, finalment aplaçat, als participants de la Primavera Valenciana. Recolzant, com sempre, la lluita contra la injustícia.

NOTÍCIES DE FORMACIÓ I JUDICIAL

Crònica dels tallers CGT i diversitat

// Celebrats a Alacant i València del 10 al 13 de setembre //

Mª DOLORES PINA
Secretària de la Dona CGT-PVM

Dimarts 10 de setembre es van iniciar els tallers sobre feminisme, sororitat, diversitat sexual i entorn laboral, que la secretària de la Dona de CGT-PVM ha realitzat tant en la Federació Local d'Alacant com en la de València i que s'han perllongat fins al divendres 13.

Des d'aquesta secretària volem agrair la participació en els tallers i l'ajuda prestada per companyes i companys de diferents secretaries i sindicats perquè aquests pogueren desenvolupar-se amb èxit, i com no, el nostre reconeixement a les ponents per tot el que ens han ensenyat...i "desensenyat".

Quan assistirem als tallers a Leganés, observarem la necessitat de realitzar-los en CGT-PVM donada la seua riquesa de continguts i el desconeixement que venim arrossegant davant determinada realitat social, ja que contribueixen a veure el sindicalisme i la lluita de la dona des d'una altra perspectiva. Considerem important que tant el sindicat com les seues afiliades i afiliats tinguen una visió més oberta amb les diversitats i les minories de tot tipus. Malgrat haver organitzat aquests tallers des de la secretària de la Dona, hem d'aconseguir que aquesta lluita es convertisca no solament en un tema "de dones" sinó en un tema transversal en el qual tot el sindicat participe i se senta part.

Les dones som capaces de moltes coses, com hem demostrat al llarg de la història malgrat la invisibilització que hem patit, però ni volem ni podem oblidar que vivim en una societat formada per **persones**, no gèneres, i que per a aconseguir impulsos i assoliments, hem de fer de totes i de tots els problemes, i evidentment les solucions.

Com va dir Bakunin: "Jo no sóc veritablement lliure més quan tots els éssers humans que m'envolten, homes i dones, són igualment lliures... Em torne lliure, en el vertader sentit, solament gràcies a la llibertat dels altres: Com més gran és el nombre de persones lliures que m'envolten, més profunda i més gran i extensa la seua llibertat, més profunda i major es torna la meua"

Sé que ara seria el moment propici per a callar, tot està dit per Bakunin... però m'aventuraré i intentaré aportar alguna cosa més.

Entenc l'anarcosindicalisme com quelcom que ha de traspasar la frontera del merament la-

Imatges corresponents a diferents moments dels tallers, a Alacant i València

boral per a comprometre's amb el món a nivell social i llibertari. Des de CGT diem No a l'Estat Opressor, però què és el Patriarcat sinó una altra forma d'opressió de l'estat? Com a anarquistes hem de perseverar en la lluita per una societat en la qual ningú siga dipositari del poder, criden-se bancs, estat, mercats o patriarcat.

Des de CGT-PVM apostem per eixa línia i comptem amb un Secretariat Permanent on prevalen les dones davant els homes. Entenem que si volem ser escoltades i poder adaptar la realitat social a la nostra pròpia realitat hem d'estar ací, en el carrer, en el sindicat i en qualsevol entorn social que afavorisca la tan anhelada Revolució Social.

Amb aquests tallers hem pretès doncs que s'aprenja tant com es "desaprenja", que es trenque amb estereotips, i reivindicar també, d'una o una altra manera, la memòria de les dones que, com una d'elles diu en el documental de Llum, van arribar a perdre la llibertat, però mai la dignitat. Dones que van ser les primeres a empunyar un fusell el 19 de Juliol al costat dels seus companys, dones que van lluitar en primera línia del front abans que el senyor Durruti les retirara en plena actitud sexista coincidint amb la militarització de les columnes anarquistes (qüestionar-se els mites de tant en tant és un bon exercici contra el dogmatisme). Dones que mai es van ren-

dir i de les quals tant hem d'aprendre avui més que mai donat la retallada de llibertats i drets que venim patint per part de l'estat...

En aquests tallers hem comptat amb :

-Maria Alejandra Ferradas, Activista Feminista, ens va introduir de manera didàctica en els nous feminismes i en la deconstrucció dels estereotips sexuals, reivindicant les diferències per a aportar des de la nostra individualitat/col·lectiva eines per al nostre fer quotidià.

- Yanira Hermida, Agent d'igualtat. Màster en Estudis Feministes, Polítiques d'Igualtat i Violència de Gènere per la Universitat de la Laguna, ens va introduir a través de la història en el concepte de sororitat com a eina feminista per a la lluita per la igualtat de gènere

-Eva Irazu Pantiaga, Integrant de l'Àrea Social i Dona de CGT Oviedo. Experta en igualtat ens va parlar sobre la necessitat i importància d'incorporar la diversitat afectiva i sexual en els entorns laborals i el treball sindical. Problemàtica i dificultats a les quals s'enfronten les persones LGTB en la seua realitat laboral, així com les estratègies a adoptar i els objectius a aconseguir

-També hem projectat dos documents: *Dones del 36*, de Llum Quiñonero i *Mariposas en el Hierro*, de Bertha Gaztelumendi.

Gràcies a totes i tots

CGT aconsegueix la nul·litat dels 56 acomiadaments d'Unísono

Secretaria Comunicació
CGT-PV

ditar de forma fefaent totes les proves que s'han presentat davant el Tribunal".

La sala social de l'Audiència Nacional, en sentència 0155/2013 determina que l'empresa UNISONO SOLUCIONES CRM, S.A deu procedir a la nul·litat de 56 acomiadaments escomesos en el període comprès de l'1 de febrer al 30 d'abril de 2013. Acomiadaments que afecten a treballadors i treballadores dels centres de Gijón, Madrid, València i Vigo on aquesta empresa té implantació, tenint la CGT una representació sindical de plantilla del 33%.

Així, la sentència diu que Unísono ha de readmetre a 21 treballadors acomiadats per causes organitzatives i a 35 més per motius disciplinaris. L'empresa va admetre que eren improcedents a causa que en la majoria dels casos es tractava de treballadors que es trobaven en situació de baixa per malaltia i va al·legar baix rendiment.

Segons la sentència, aquests treballadors i treballadores es podran incorporar, si ho desitgen, als seus llocs de treball en les mateixes condicions i respectant la seua antiguitat.

La demanda, presentada per CGT en solitari i dirigida al conjunt de la plantilla afectada, ha suposat, tal com destaca la Secció Sindical de CGT en Unísono "un esforç de coordinació extra per tractar-se de diferents seccions sindicals amb implantació en diferents autonomies, coordinació imprescindible per a poder acre-

Aquesta sentència, en el moment actual, ofereix una esclatxa d'esperança davant l'embat de la patronal i el Govern, ja que la nova Reforma Laboral atorga a l'empresari totes les variables possibles per a l'acomiadament. Una regressiva Reforma Laboral que compta al seu favor amb l'Estatut dels Treballadors que en el seu article 51.1 ofereix l'acomiadament per causes econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció. Però encara així, quan l'empresari abusa i sobrepassa el límit del legislativament permès, com ha sigut el cas, obri una porta per a la impugnació, perquè en Unísono la majoria dels casos demandats han acabat per conciliar o admetre al personal.

Per a la Confederació General del Treball, la lluita duta a terme en Unísono per part de la Secció Sindical és un exemple perquè la classe treballadora sàpia que no ha de rendir-se mai, per moltes decisions empresarials que es prenguen a l'abric de la crisi.

Cal destacar que a la desconsideració que caracteritza a l'empresariat respecte al comportament, el rendiment i l'experiència de la classe treballadora es suma que només li importa a la patronal "com traure el major benefici a canvi del sacrifici de vides humanes". En definitiva, la sentència determina que no cal cedir i que en la defensa està la dignitat. Finalment, assenyalar que la sentència no és ferma.

ÚLTIMA HORA

CGT s'oposa a l'ERO en el Palau de les Arts i denuncia davant el Tribunal de Comptes la gestió antieconòmica per part de la direcció i del Consell

L'ERO afecta a 40 persones i comporta que els contractes indefinits passen a ser fixos discontinus. La denúncia del sindicat davant el Tribunal de Comptes es basa en els reiterats advertiments sobre il·legalitats en la gestió del Palau de les Arts que realitzen en els últims anys tant la Sindicatura de Comptes com la Inter-

venció General de la Generalitat. Davant la passivitat dels òrgans de control, la CGT ha decidit posar en mans del Tribunal de Comptes la gestió il·legal, antieconòmica, balafadora i ineficaç dels gestors del Palau.

CGT denuncia que l'Administració, l'empresa Alcoyana i CCOO estan negociant a esquena de la plantilla mesurades restrictives

La CGT d'Alcoyana iniciarà pròximament mobilitzacions que afectaran al servei que es presta a la ciutadania.

Automòbils Alcoyana juntament amb Masatusa són empreses concessionàries del transport urbà i interurbà d'Alacant, ambdues pertanyents al grup Subús (Vectalia), sent Subús l'empresa explotadora del TAM (Transport Metropolità d'Alacant).

El Comitè d'empresa d'Alcoyana està format per 4 membres de CGT, 4 de CCOO i 1 d'UGT. No obstant açò últimament, l'empresa s'està reunint so-

lament amb CCOO, obviant la realitat de representació sindical. Així mateix, CCOO ha mantingut converses amb el regidor de l'Ajuntament d'Alacant, Juan Seva, sense que el contingut d'aquesta entrevista hi haja transcendit a la plantilla, caracteritzant-se aquestes reunions per una absoluta opacitat.

Pel secretisme amb el qual s'estan desenvolupant aquestes trobades, a esquena de la CGT i de les i els treballadors es temen que estan plantejant mesures regressives per a la plantilla a més d'un possible ERO. L'Ajuntament d'Alacant recentment ha sol·licitat un informe (PMUS), pel qual ha pagat 215.000 euros, per a l'estudi i desenvolupament d'una millor optimització dels recursos del transport urbà i interurbà, el qual marcarà serioses retallades en el transport públic, així com en el nombre de treballadors que componen la plantilla d'Alcoyana.

Per a comprendre la preocupació de la CGT i el perquè d'aquest informe, cal dir que l'Alcoyana ha deixat de percebre part de la quantitat econòmica que li corresponia de la Conselleria de Transports. En defecte d'açò, l'Ajuntament d'Alacant ha de fer-se càrrec del pagament. Però com ens trobem davant un Ajuntament que ha sol·licitat de nou un rescat al Govern Central, no hi ha diners. Així que podem dir que la morositat de l'Administració, és la responsable de la situació econòmica actual d'Alcoyana, la qual cosa no implica, que Vectalia seguísca manejant unes xifres quant a beneficis es refereix, i que segueix ampliant dia a dia, els serveis pels quals factura.

Per eixa raó, és pel que creiem que l'empresa està negociant amb CCOO. a esquena de la plantilla i de la CGT, ja que la coneguda sensibilitat i empatia empresarial d'aquest sindicat, permetrà a l'Administració i a l'empresa, precaritzar més les condicions laborals de les i els treballadors, a més de plantejar un possible ERO, perquè a la direcció no la tocan càrrec a l'Administració, com ja va ocórrer amb l'anterior Línia 34L, que prestava servei entre els municipis de S. Juan (Hospital Universitari de S. Juan), i S. Vicent del Raspeig.

El més fàcil per a aquests gestors polítics és precaritzar i destruir ocupació, fent culpable a la classe treballadora dels resultats de les seues irresponsables decisions. No som culpables del desfalch econòmic que han creat, no som responsables del balafament ni dels regals de diners públics a sàtrapes i especuladors. Ha de pagar qui li corresponga. **Secretaria Comunicació CGT-PV**

CONTINUACIÓ ENTREVISTA JUAN GUILLÓ

¿Y cómo estás aquí?

De maravilla, la gente se porta muy bien. Para mí es una familia. Se han volcado en mis problemas, hemos hecho dos concentraciones que han estado fenomenal. No tengo palabras para agradecerlo a todo el mundo, nunca me había pasado esto. Y es que, cuando tienes un problema, la gente te ve como un bicho raro, como un mendigo. Yo me hice una camiseta cuando estuve en Alicante en la que decía "No pido limosna, pido justicia y una vivienda digna". Y la palabra justicia además porque, allí en Elche, el 27 de enero, una familia, rompió la ventana y se metió en mi casa. Y todos los muebles que había dentro me los destrozaron y los tiraron a la calle. Y ahí están viviendo. Se han llegado a empadronar y todo. Fui a Estadística para pedir una explicación, en el documento de empadronamiento están ellos y mi hijo y yo y a nosotros nos han puesto "baja de oficio". Eso no se hace, creo que todas las personas tienen derecho a una vivienda, por supuesto, pero no tienen por qué tirarme a mí y que se metan ellos, de forma ilegal además, no es justo.

Al enviarle, tantos escritos a la señora consellera Isabel Bonig, ahora manda el muerto al IVVSA. Y un día me llamó el IVVSA y fui a hablar junto a dos compañeros, y me recibió María Jesús Rodríguez Ortiz (máxima responsable del IVVSA en la Comunidad Valenciana que iba todos los miércoles a la sede de Alicante). Yo le dije: "¿Y no le da a usted vergüenza verme usted a mí en Alicante, tirado en la calle, luchando, con la pancarta, y ni siquiera preguntarme cómo me encontraba, ni nada de eso?".

Y se quedó callada. Y continué, "hay que ver ustedes, cómo lo están haciendo de bien. Y el señor Juan Grau...". Y ella me contestó "No me nombre a Juan Grau, si no, lo denuncio". Y continué "Es que Juan Grau ha hecho lo que le ha dado la gana, ha hecho trapicheos y de todo". Y sobre la posibilidad de una alternativa, ella argumentaba que cuando se ha concedido una vivienda social y luego hay una sentencia de desalojo, no se puede dar otra vivienda. Pero eso no es cierto. Siempre he luchado por que la justicia sea igual para todos,

y como me consta que ese argumento es falso, lucharé contra ello.

Voy a seguir mi lucha, llevo casi 200 días que estoy aquí esperando. También estoy esperando respuesta del Síndic de Greuges de la Comunidad Valenciana. El ayuntamiento de Elche me ha respondido hace poco que tengo posibilidades pero que debo ajustarme a los requisitos. La respuesta que me estoy encontrado por parte de las instituciones son negativas y palabrería.

En Valencia los movimientos sociales me han respaldado. La PAH de Valencia me apoya.

Siempre me he volcado en la lucha, en primera línea, y lo he hecho de corazón.

¿Qué conclusión sacas de tus vivencias y qué querías transmitir a los jóvenes para que sigan adelante con la lucha?

He aprendido que la política es muy engañosa. Y la experiencia, a pesar de los golpes que me ha dado la vida, ha sido muy positiva, porque he aprendido mucho. He aprendido a conocer a las personas, a diferenciar a los conocidos de los amigos. Eso ha sido muy importante para mí y darme cuenta de que a veces un extraño hace más que un conocido. A los jóvenes les digo que luchen por sus ilusiones y que salgan a la calle; que no se queden en el sofá o en internet. Porque, el día de mañana aprenderán de nosotros para tener un futuro mejor. Porque si no se movilizan, no tienen porvenir. Que no tengan miedo y que luchen. No hay que resignarse.

¿Y cuál es tu sueño?

Mi sueño es tener un hogar, un simple hogar. Con uno pequeñito me conformaría para, a mis 62 años, seguir con mi vida. Y hasta donde llegue, esa es mi ilusión. Y seguir luchando hasta que mis fuerzas me lo permitan.

Mi lucha es para que haya una mejora para todos y que la gente sea feliz, yo quiero ser feliz y que los demás lo sean también. Me encantaría volver a mis raíces, a mi Elche, y si no, pues continuaré mi vida en Valencia.

AGENDA

III JORNADES ANTICAPITALISTES DE CASTELLÓ

Construïm un Castelló rebel
De l'1 d'octubre al 16 de novembre
Organitzades per la Coordinadora Repartim el Treball i la Riquesa. La CGT es fa càrrec de la Jornada de solidaritat amb Àfrica dissabte 9 novembre 12:00
Xerrada sobre els CIEs, dinar, música i danses africanes. En la Plaça l'Ereta. Tot el programa està, a més de la web del sindicat, en <http://coordinadora-repartim-treball-riquesa.blogspot.com/>

XVII CONGRÉS CONFEDERAL CGT

17 al 20 octubre de 2013
Paranimf de la Universitat de A Coruña c/ Maestranza nº 9 - 15001 A Coruña.
Informació en <http://www.cgt.org.es/acuerdos-de-la-cgt/congresos/xvii-congreso-confederal-17-20-octubre-coruna>

24-O JORNADA CONTRA LA REFORMA DE LES PENSIONS I EN DEFENSA DE L'ENSENYAMENT PÚBLIC

Accions en tot l'Estat
Convocatòries al País Valencià en <http://www.cgtpv.org>

XV JORNADES LLIBERTÀRIES CGT-VALÈNCIA

El nostre futur comença ara. Del 9 al 13 de desembre en el Octubre CCC (Sant Ferran, 12). Exposició "La llengua com a alliberació: Esperanto. Les cultures de la llibertat en l'anarquisme ibèric". **Dilluns 9 desembre:** 12h: Presentació de les Jornades i de l'Exposició. 19h: Xerrada-debat "Trencar la por, construir moviment". **Dimarts 10 desembre:** 19h: Xerrada-debat "Front a la injustícia, desobediència". **Dimecres 11 desembre:** 19h: Xerrada-debat "Municipalisme llibertari: participació i empoderament". **Dijous 12 desembre:** 19h: Xerrada-debat "La creativitat és un arma carregada de futur". 21h30: Vetllada reivindicocreativa en Ateneu Llibertari "Al Margen" (C/ Palma, 3). **Divendres 13 desembre:** 19h: Xerrada-debat "Filosofia per a la revolució i la vida: el bon viure". 21h30: Festa en el local de CGT (Av. del Cid, 154). <http://www.cgtpv.org>

por Farnes

Paz social

-Un, dos, tres, ahora

El impulso fue de tal intensidad que rompimos el cordón de seguridad. Gritos, insultos, gente rodando por los suelos. El personal de seguridad corría frenéticamente mientras intentaba hablar por los walkies con el mismo desenfreno. De pronto, al final del pasillo que daba al Claustro apareció ella.

Aquella fría mañana de octubre varios colectivos de trabajadoras de la UVEG habían convocado una concentración coincidiendo con la apertura del curso académico. Tras meses y meses de diplomáticas y evasivas palabras la paciencia laboral iba a manifestar su malestar ante el equipo directivo de la universidad pública. La convocatoria no era muy multitudinaria pero daba igual, la cuestión ya no era de números. En los cimientos de la crítica y el conocimiento una parte de la comunidad universitaria chocamos contra los muros de los protocolos y sus guardianes.

Al intentar entrar al histórico edificio universitario dos metros de traje italiano, escoltado por trajes y uniformes made in China, nos advirtió:

-No se puede acceder, lo siento. El acto lo preside el señor presidente de la Generalitat Valenciana y hay un protocolo de seguridad establecido. Espero lo entiendan pero no van a entrar al recinto aunque sean personal de esta universidad. Seguro que tienen otro momento para poder protestar a lo largo del año.

Tras minutos de tensa conversación con varios responsables académicos la indignación fue en aumento.

-Un, dos, tres, ahora.

Y al final del pasillo, ella. Como una muralla, ella. La secretaria general del sindicato mayoritario de la empresa, ella. Sus chillidos y ella:

-Os estáis cargando la paz social, no lo entendid. Os la estáis cargando.

Si vols col·laborar amb:

envia els teus articles, notícies, dades, opinions informacions, fotos...

comunicacion-cgtpv@rojonegro.info

Entrevista con Juan Guilló, desahuciado por el IVVSA

“Sin la lucha en la calle, no hay porvenir”

Aunque pueda sonar paradójico, Juan fue desahuciado de una vivienda social. ¿La causa? Luchar desde hace veinte años contra los desahucios, ser un activista vecinal bregado en las batallas contra la marginalidad, algo insoportable para el poder en estos tiempos de crisis y descontento social.

Nacido hace 62 años en un barrio humilde y con trazado morisco de Elche, el barrio del Raval, se fue a vivir al barrio de acción preferente de Los Palmerales, donde el ayuntamiento ilicitano, recién ocupado por un flamante PSOE, le otorgó una vivienda social por la que pagó 175.000 pesetas de entrada en 1984.

Sin embargo, aquel joven trabajador de la industria del calzado que había sido enlace sindical más de un lustro, y que llegó a Los Palmerales cargado de ilusión junto a su pequeño hijo, se topó con una inmensa estafa.

Nada era como les habían contado: “El barrio se encontraba en unas condiciones lamentables. Todo estaba mal hecho, las persianas, las puertas, los suelos, los azulejos... nada se correspondía con las memorias de calidades que se negaban a enseñarnos y que, una vez entregadas, pudimos ver en ellas que las viviendas debían tener no sólo otras características, si no también garaje. Lo peor fue el tema de la electricidad cuya instalación habían metido en el mismo cuarto del agua. Hubo cortocircuitos, incendios y electrocuciones”.

Y a eso se sumó el abandono absoluto de aquel barrio de casas nuevas para marginados sociales, despojado de cualquier tipo de equipamiento, inseguro, foco de criminalidad, una selva urbana a resguardo de la “clase media”, donde drogas y asesinatos estaban a la orden del día y los autobuses no se atrevían ni a entrar.

Pero aquél era el barrio de Juan, un hombre firme, que lleva “la lucha en los genes”, tal y como afirma recordando las vicisitudes de su familia en la Guerra Civil. “Trece hijos tuvo mi madre y mi padre luchó en el frente donde murió una gran parte de mi familia defendiendo el bando republicano”. Luego llegaron las represalias, la cárcel, el manto de miedo y la pobreza.

De todo aquello Juan heredó el instinto de clase y la dignidad. Así que en Los Palmerales, se lió la manta a la cabeza y creó la Mancomunidad de las 240 viviendas, luego pasó a ser presidente de la Asociación de Vecinos de todo el barrio hasta que le obligaron a dimitir y finalmente fundó la Asociación Intercultural y Social de Los Palmerales porque, como dice, “la lucha debía continuar”.

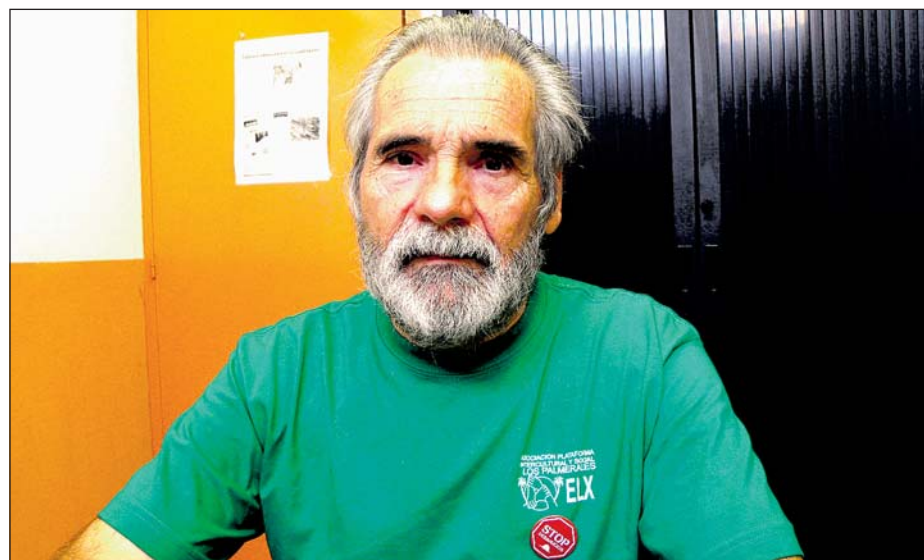
¿Cómo llegas a ser un desahuciado del IVVSA, cuál fue el detonante?

Aún mandaba el PSOE. El 22 de febrero de 2010 acudí a uno de los plenos del ayuntamiento, como solía hacer. Y acudí con una pancarta para reivindicar el problema de Los Palmerales, donde pesaba una amenaza de 500 desahucios. La portavoz del PP en aquel momento, Mercedes Alonso, había hecho unas declaraciones en prensa diciendo que iba a trabajar por Elche. Así que hice una pancarta, me la escondí, y entré en el salón de plenos donde la iba a sacar. Me senté en una bancada, y estaba sentado y veo a un señor que me toca la pierna y me dice “Juan, si usted saca esa pancarta, aténgase a las consecuencias”. Ya lo sabía, alguien se lo había filtrado. Ese señor era el marido de Mercedes Alonso, un abogado de mucho prestigio en Elche. En el momento que me levanté, un señor de la sexta fila se abalanzó contra mí y me tiró al suelo. No llegué a abrir la pancarta. Llegó la ambulancia para llevarse a este señor, que es del PP, cuando el que peor estaba era yo.

Ese fue el momento en que decidieron ir a por mí. A raíz de esto, sin avisar de nada, y estando yo pagando correctamente todos los recibos, me mandaron una carta a mi casa diciéndome que me iban a desahuciar por impago. En el IVVSA me dijeron en un primer momento que había sido un malentendido. Fui al banco y allí me dijeron que no me mandaban los recibos porque me habían abierto un expediente para desahuciar.

Comenzaron a tirarnos a la calle uno a uno a los que habíamos acudido a aquel pleno, y sólo por una pancarta que ni siquiera llegó a verse. Y además, es que no ponía nada malo, sólo pedía que ayudara a paralizar los desahucios del barrio de Los Palmerales. Pero para desahuciar me esperaron a que hubieran pasado las elecciones. En realidad mi desahucio estaba ejecutado desde el 30 de octubre de 2010, pero se esperaron hasta el 31 de mayo del 2011 para tirarme de mi casa. La señora Mercedes Alonso había ganado las elecciones a la alcaldía de Elche.

Juan inició entonces un largo periplo a lo largo del País Valenciano para exigir justicia. Primero fue una huelga de hambre en la puerta del Ayuntamiento ilicitano que duró 24 días. Allí entró en contacto con el 15M, movimiento que comenzaba su andadura y que protagonizó en Elche la acampada más larga. El 15M apoyó a Juan incondicionalmente, ambas luchas, a fin de cuentas se movían por lo mismo. La crisis del sistema destapó lo que llevaba mucho tiempo larvándose en el Estado español:

Juan Guilló en un momento de la entrevista

una clase trabajadora que había perdido hasta la propia consciencia de existir al convertirse en “clase media” comenzaba a ser expulsada masivamente del mercado laboral y de las propias viviendas... La burbuja inmobiliaria estallaba, el espejismo arrastrado desde la Transición se rompía... En realidad, bajo otra forma, la dictadura del capitalismo sigue estando aquí...

Redactores del Información, La Verdad me confesaron que los directores les estaban presionando para que dejaran de sacar información sobre mi caso y la huelga de hambre. Y yo les decía: “Pero cómo me hacéis eso, si os he dado hojas enteras de información sobre Los Palmerales...”

En este momento el barrio está muerto, no hay nada, incluso han dejado de limpiar. Y eso que allí al lado está la Ciudad de la Justicia, un hospital, la guardia civil, la comisaría. Qué lástima que no salgan noticias positivas del barrio.

Seguí mandando escritos al IVVSA de Alicante, a Juan Grau, pero viendo que no me contestaban decidí irme a Alicante a principios de 2013. Les informé por escrito de que iba a quedarme en la puerta del IVVSA y trataron de disuadirme.

Pero resulta que mucho antes, cuando me desahuciaron, yo tenía en la puerta de mi casa un vado de minusválidos. Tenía un Opel Corsa pequeño, y allí es donde dormía. Vino la persona que me empujó y me tiró, vino muchas veces a decirme que me iba a ayudar y no lo hizo.

Emprendió junto a muchos otros un combate por la dignificación del barrio, contra la postura cómoda de un ayuntamiento progre que lavó la cara de la potente ciudad industrial de la comarca del Baix Vinalopó concediendo viviendas de miseria para juntar y aislar a los más desfavorecidos.

Los sin voz de siempre pegaron un manotazo en la mesa. ¡Y vaya si lograron mejoras! De ello dan fe decenas de páginas de periódico haciéndose eco de las reivindicaciones vecinales. Juan, metódico y consciente del valor de la palabra escrita, guarda recortes de prensa, actas de reuniones, todos y cada uno de los escritos que ha dirigido a todas las instancias administrativas imaginables... Todo lo que cuenta lo acredita y documenta.

Así que Juan es un viejo conocido de la gente y la prensa de Alicante y Elche. Existen centenares de noticias que recogen declaraciones suyas, manifestaciones para paralizar desahucios desde los años noventa que él encabezó, acciones de apoyo a familias sin recursos, denuncias de injusticias... Y en todas ellas está Juan, ese hombre menudo que lastra las secuelas de una poliomielitis sufrida en la infancia, haciendo de azote del “régimen”, evidenciando los tejemanejes políticoempresariales en torno a su barrio, no dejando pasar ni una adjudicación mal hecha, ni una reunión manipulada, ni un intento de engaño...

La lucha colectiva consiguió reparaciones en los pisos, un plan de pago adecuado de las deudas pendientes de los vecinos que dejaron de pagar en protesta por la estafa en las construcciones, procedimientos de regulación de familias que habían ocupado viviendas y también que la calidad de vida en el barrio mejorara sensiblemente.

Pero, en un sistema fundamentado en la injusticia, destacarse como un luchador independiente, dispuesto a señalar corruptelas vengan de donde vengan, puede tener un precio muy alto. Con lo que no pueden es con su tesón, su experiencia de lucha y la solidaridad que recaba. Él mismo nos cuenta, en el local valenciano de la CGT donde pasa las noches tras sus ya casi 200 jornadas de protesta ante la Conselleria de la que depende el IVVSA (Infraestructuras, Vivienda y Medio Ambiente), en el Complejo 9 d'octubre, cómo ha llegado hasta aquí, qué ha aprendido de todo ello y cuáles son sus sueños.

lo deberé y agradeceré toda la vida, me dio su apoyo. Todos los viernes hacíamos un recorrido por los bancos a protestar, al Síndic de Greuges, al IVVSA a pedir entrevistas por varios casos, y es que el IVVSA tiene miles de viviendas vacías.

Juan Grau (un alto cargo del IVVSA en Alicante) me dijo entonces que no podía hacer nada por mí, que estaba siendo presionado. Y como al principio puse una pancarta acusándole de tráfico de influencias, me dijo “Me estás insultando, yo tengo hijos”, a lo que le contesté, “No me digas, yo también tengo hijos y están viendo mi situación en la calle, y ellos también están sufriendo por su padre”. “Pues lo siento, yo no te puedo ayudar, los únicos que pueden hacerlo son los de Valencia”.

Juan decidió entonces ir hasta la Conselleria de Territorio y Vivienda, situada en el Complejo 9 d'Octubre de Valencia. Llegó el pasado 11 de abril y tras recibir como respuesta “No podemos hacer nada por tí”...

Me bajé y ahí me quedé, con mi saco de dormir y una simple pancarta pidiéndole a la consellera ayuda en la vivienda. Y la pancarta, aún la tengo puesta allí. La señora consellera ha pasado varias veces, la ha visto... Me tapaba con la pancarta para dormir, y he pasado mucho frío porque allí hay muchos remolinos de aire. Además, recogí firmas, la gente es solidaria, recogí 1.500 firmas. Ahora las estoy recogiendo a través de Oiga.me, pero la gente es muy lenta ahí.

Los vecinos me han ayudado mucho, me traían bocadillos, comida, venían a verme, la gente es solidaria. Yo no conocía nada de aquí. Y da la casualidad de que conocí a Kike y a Guillermo, y me dijeron “tenemos unos compañeros de la CGT que pueden ayudarte”. Y yo dije “no gracias”. Y un día que llevaba lloviendo varios días seguidos, yo estaba bajo la pancarta, encharcado, me vino Kike y me dijo “vente con nosotros”. “No, no, yo me quedo aquí”. Y allá a las 12h de la noche, vinieron Víctor y Miguel Ángel, dos ángeles caídos. Yo creo que estaba perdiendo el conocimiento, algo me pasaba, y me dijeron “Juan, vente con nosotros ahí al lado, que tenemos un sitio donde te puedes duchar y cambiar”. Yo me resistía, pero al final me decidí. Me entró el sentido común. La verdad es que soy una persona muy testaruda, que me propongo una cosa, una lucha y hasta que no lo logro, no lo dejo. **Continúa en pág. 7**